

ЖИТТЄДАЙНИЙ СМІХ, або ЧОМУ ЄВА ВИРІШИЛА БІЛЬШЕ НЕ ЛОСКОТАТИ ПАНА БАСА

«Який же він старий! Ну дуже старий. А як інакше можна сказати *дуже старий*? Хм, мабуть, *старезний*, а *старючий* можна?» — думки Єви забігли вперед і залишили об'єкт її лінгвістичної вправи сумно зітхати.

«Ця дівчинка не знає, що я не тільки розумію їхню мову, але й читаю думки. Ну і добре, що не знає, — додав подумки розчарований пан Бас і знову зітхнув. — Вона б могла подумати *старенький* чи *старесенький*, але ж не здогадалася, — він далі ятрив собі душу, — бо так називають когось милого, друга, а мене всі не люблять».

— І як він ще їздить?

— Просто не автобус, а машина часу в минуле століття.

— Невже і справді немає чим його замінити?

Коментарі такого штибу пан Бас чув про себе щодня. І ці непривітні розмови людей руйнували його здоров'я більше, ніж фізичні навантаження. А вони були значними. Коли мама цієї любительки словесних загадок була такою ж допитливою крихіткою, уже тоді він працював МАРШРУТНИМ АВТОБУСОМ. Тоді, багато років тому,

він весело відчиняв дверцята-обійми назустріч своїм пасажирам, і вони охоче заходили до нового салону. А зараз суглоби вже хворі, іноді вранці руки його не слухаються, і сердиті пасажири змушені силоміць розтискати його дверцята, щоб увійти. Звісно, радості від такого початку подорожі мало. Та й зовнішність уже зазнала змін. Час не минає безслідно. Скільки ж пар черевиків-коліс він зносив, яке пошарпане його вбрання-оббивка!

Пан Бас подумав про своє серце-мотор. Хоч воно його не турбувало і, як свідчив регулярний медичний техогляд, було здоровим.

— Він ще не одну сотню кілометрів проїде! — щоразу запевняв механік водія.

Скільки всього вони пережили разом... І от на Басові зараз уже сам також немолодий пан Водій подумки зганяв своє роздратування через нарікання на негаразди, що ланцюжком лунали від пасажирів.

«Він, напевне, хоче собі новий сучасний автобус. Важко зі мною, стареньким. Але куди ж я подінусь?» — розмірковував пан Бас і незчувся, як заплакав. Гіркі маслянисті сльози змішувались із дощем, який саме накрапав, наче все довкола сумувало разом із Басом.

«Хм, це зараз була крапля чи мені здалося? — Єва уважно роздивлялася край спіднички, що був ближче до вікна. — Ні, це справді краплі, от знову одна, уже на рукаві». Єва звела очі й побачила, як нові краплі збираються вгорі, у щілині біля вікна. Спочатку непомітні, вони поступово набували форми й затримувалися на декілька

секунд перед падінням. «Може, парасольку розгорнути? Цікаво було б їхати під парасолькою всередині автобуса. Наче у своїй окремій кімнаті будиночка, — продовжувала фантазувати дівчинка. — Але якщо люди розгорнуть свої парасолі, тоді їм бракуватиме місця...»

— Усі виходимо! Автобус несправний! Не забувайте своїх речей і вибачте за незручності! — Водій ледь стримувався від розпачу, і пасажери навіть не виявляли свого невдоволення. На додачу це сталося неподалік від кінцевої зупинки, і всі поспішали — кожен у своїх справах. Єва також, поспішаючи, щоб устигнути за мамою, уже подумки складала розповідь про сьогоднішній ранок для свого друга Павлуся.

А в цей час пана Баса відбуксирували в автопарк, де інші автобуси співчутливо поглядали в його бік. Бідолаха забув, що не можна плакати, бо тоді витрачається

життєво необхідне мастило. Можна плакати тільки з радості, витрачаючи склоочисну рідину.

— Як ти вважаєш, чи буде він іще їздити?

— Не знаю, Єво, хотілося б. Він мені подобається як раритет, — Павлусь почув це слово сьогодні на уроці й влучно його використав. — Навіть схожий на англійський даблдекер.

— Що, що? Дабл що? — Єва кумедно насупила брови. Вона робила це щоразу, коли треба було визнати, що обізнана менше за свого друга.

— У вас просто підручник з англійської мови для першого класу, а в нашому, для другого, уміщено даблдекер на обкладинці.

— Павлусю! Що то таке?! — Єва не любила довго очікувати пояснень.

— Це автобус такий у них там, у Великій Британії. Він майже такий самий, як наш, тільки якщо б у нього на даху розміщувався брат-близнюк.

